

Na kolegov nie je spoľahnutie, no na poníky áno

Už by stačila len chvíľa a mohol by som prasknúť ako balón.

S tým som rátal, že Odetino zmiznutie nebude nijako zvlášť prežívať pani Hagedornová, Beáta ani babuška. Že na Odetu zabudli, chápem aj v prípade Anny a Wenera vzhľadom na celý ten ich svadobný zhon – tu sa usmievať do kamery, tamto zasa krájať trojposchodovú tortu... Ale Kira? Sklamalo ma, že i ona, ako sa zdá, zabudla na Odetu i naše budúce mladé, inak povedané: že všetko iné bolo pre ňu dôležitejšie. Takýto sklamaný a ustarostený dospievam k jedinému záveru: kocúr urobí to, čo urobiť má, aj keď na to bude len sám. Teraz dolapím vodcu myšacej bandy a budem ho molestovať tak dlho, až mi nakoniec prezradí, kde je moja Odeta. V prípade potreby na to použijem i pazúry.

Sardinkáňoš, veď nie je jasné (teda kocúr to nevie), kedy je únosné prekročiť vlastný tieň!

BASTA!

Žením sa nazad k sýpke. Tam zaujmem svoju obľúbenú strehovú pozíciu a čakám.

Bohužiaľ, to sa nedá donekonečna. Nedeje sa nič. Nijaká včielka, motýľ ani chrobáčik.

Trpezlivo – samozrejme, v strehovej polohe – čakám.

Má to vôbec dáky zmysel? Veď aj prípadná myš bude musieť po čase sýpku opustiť.

A čo ak nie? Nemôžem tu donekonečna vyčkávať. A okrem toho sa zajtra vraciame do Hamburgu. Najneskôr okolo poludnia sa zbalíme a vysnívaný svadobný víkend bude už len spomienka.

Samozrejme, bez Odety domov nepôjdem. V takom prípade by všetka doterajšia námaha vyšla navnivoč. Ale hlúpe by bolo aj to, keby som tu nijakú myš nezareľ. Je tu ticho a pokoj.

Mimochodom – ten pokoj...! Možno som to mal urobiť na celkom inom mieste alebo sa časom ukáže, že myši sú niekde mimo, alebo že nie sú zainteresované do únosu nevinnej mačacej dámy.

Presne tak. Toto je spôsob, ako sa dostať priamo k Odete. A kto mi o tom bude vedieť povedať viac? Samozrejme, mačky. Nabudený sa rozbehnem k jazdiarni a tam sa pridám k priateľom. Odpočívajú tu sir Toby a Peťušo. Vlastne pobejú okolo jazdiarne. Stmieva sa, ale vďaka svojim skvelým očiam ich

okamžite identifikujem. „Dobre, že som tu na vás nadabil,“ zamňaukám vzrušene. „Musím sa od vás dostať do mačacieho podsvetia, aby som sa pohováral s vašou najvyššou predstaviteľkou či predstaviteľom.“

Tvár sira Tobyho sa zvláštne pretiahne a Peťušo sa tvári, akoby mal plné ústa.

„Čože? Dobre som počul?“

Sir Toby si olíže ľavú prednú labu a Peťušo sa mi obráti chrbtom.

Ani škrabací strom by mi teraz nepriniesol nijakú nápoveď. Zhoršil sa týmto dvom mačkám sluch? Čo má teraz značiť to ich zaryté mlčanie?

„Hej, sir Toby... Hej, Peťušo... Čo by som mal teraz urobiť?“

Sir Toby si prestane olizovať labu a nechápavo sa na mňa zahľadí. „Súkromné záležitosti...“ zamňauká vyhýbavo.

„Ako prosím?“

Sir Toby pokračuje v telesnej hygiene, ja sa skokom presuniem k nemu a rozložím sa priamo oproti.

Privrátený k nemu tvárou v tvár pokračujem v našom mačacom rozhovore. „Teraz láskavo povedz, o čo ti ide. A na to s tou súkromnou záležitosťou teraz radšej zabudni, lebo tu ide o moju priateľku a nenarodené mladé, ktoré trpia. Hovor teda, sir Toby.“

Sir Toby pokrúti hlavou. „Lutujem, ale ja teraz pres-

ne neviem, o čom vlastne hovoríš,“ zahlási nespôsobne.

Rozhorčene zalapám po vzduchu.

„To sa tu teraz budeme takto doťahovať?“

Peťušo sa nato zberá preč a sir Toby hneď za ním.

Ale s Winstonom Churchillom sa teraz vybabrať nedá. Veci si treba ujasniť.

„Nič také. Len tu teraz pekne zostaňte. A obaja!“ Doskočím k Peťušovi a nalieham naňho.

„Chcem vedieť všetko. A hneď tu!“

„Opýtaj sa myši,“ zamrmle Peťušo vyčítavo.

„A to má byť čo?“

„Že sa máš opýtať myši. Napokon, ony uniesli tvoju Odetu, nie my.“

Kým ešte ohromený takto pokračujem, Peťušo sa rozbehne a zamieri von z haly. Mlčko za ním hľadím a som dosť zneistený. Aj sir Toby, ktorého som doposiaľ pokladal za kocúra hodného tohto mena, využíva túto chvíľu na únik. Vravím mu (tiež odchádzajúcemu z jazdiarne):

„Neverím vám. Ako mačky sa môžete navždy prepadnúť od hanby až pod zem.“

Obidve mačky sa robia, že ma nepočujú a zbabelo zmiznú za rohom stajne.

Uvažujem, že by som sa mohol pustiť za nimi, hoci aj ďaleko, a nakoniec by mi azda prezradili, o akú hru to tu vlastne ide. JASNĚ. A pritom predtým spolu so

mnou pátrali po Odete, dovliekli sa dokonca k búde toho lovca. Ale aj ony iste vedia o tom, že moju milovanú Odetu uniesli myši. To je veru nehanebné správanie! Chce sa mi z nich vracať.

Nejdem teda za nimi, aj tak by mi pravdu nepovedali. Ani keby som ich poriadne vzal do parády, nič by som z nich nevytiahol. Čo za priestupok to urobili tie gazdovské mačky, že sú teraz odkázané na takýto tvrdý boj s gazdovskými myšami a pretrpia aj toľkú hanbu?

Potrebujem odpoveď. Bezpodmienečne. Ale od koho? Kto mi vlastne prezradí, o čo tu vlastne ide? A kedy konečne budem môcť oslobodiť moju Odetu?

„Hííí – híííííí,“ ozýva sa zo stajne. Prekliate kone! Milí otvárači konzerv, vy vari neviete, že tieto zvieratá nemôžem ani vystáť? Napokon, ony nesú vinu na tom, čo sa stalo Odete. Keby sa totiž Kira bola vedela odtrhnúť od nich... Ale to už nemienim ďalej rozoberať.

„Hej, Winston, postojže! Vari si tú svoju priateľku už našiel?“

Pri závore stojí Bulli a hľadí na mňa svojimi obrovskými očami.

„Vyzerám tak?“ odvrknem mu.

„Juj, a prečo hneď tak nabrúsene, ty mestský kocúr? Čo som ti urobil?“

Nič! Ešte horšie, že práve on sa pokúša pomôcť mi pri hľadaní Odety.

Pobehnem kúsok k nemu. Pomaly vyleziem na závoru, preleziem ju a skúmavo sa obzerám. Sú tie kone naozaj až také hlúpe, ako som sa doposiaľ domnieval? Nechajú sa od človeka skrotiť, osedlať a preháňať po jazdiarni, hoci sú oveľa mocnejšie ako on.

„Bulli, teraz sa ťa pýtam jednoducho a bez okolkov. Vieš, čo je v pozadí konfliktu gazdovských mačiek a gazdovských myší?“ Vlastne teraz ani nerátam s odpoveďou, hoci by mi to dosť pomohlo. No nádej umiera posledná.

„Jasné! To vie predsa každý,“ ubezpečí ma Bulli. „Dokonca aj Wally. A môžem ti povedať, že to, čo sa tu teraz deje, sa mi nezdá férové.“

Preglgnem. „A prezradil by si mi to?“ začujem škrekľavý hlas, nepodobný môjmu, hoci fakticky vyšiel zo mňa.

Bulli prikývne. „Jasné, ak ti to pomôže pri hľadaní tvojej priateľky.“

Plný očakávania sa naňho zahľadím. To hneď teraz? Bože, toto je teda priam skúška nervov!

„Bulli, ty by si mi to naozaj povedal? Čo sa stalo vtedy dávno?“ opakujem otázku. „Povieš mi to hneď teraz?“

Bulli si mokro odfrkne. Zopár kvapiek mi zasiahne čelo, ale tentoraz to nechávam tak. Poník musí prehovoriť, musí, musí!

„Pred mnohými rokmi, to ešte stará mať Gertrúda Schulze-Naumannová bola mladým dievčaťom...“ roz- hovorí sa konečne poník... Naozaj som sa zlakol, že pôjde o rozprávku.

„Bulli,“ preruším ho nie práve najzdvorilejšie, „finále, prosím!“

Bulli stiahne nozdry. „Nič iné ako finále ti ani nepo- núkam,“ uistí ma. „Keď to však nechceš vedieť, pro- sím. Viem svoj čas využiť aj zmyslupnejšie.“

Dofrasa! Urazil som poníka! Ak to okamžite neod- volám, odvráti sa odo mňa a budem vedieť tolko, čo predtým.

„Nemyslel som to tak, Bulli, naozaj nie. To som taký- to len preto, lebo si robím nesmierne starosti o Odetu a mladé a podchvíľou mám dojem, že ich osud niko- ho nezaujíma. Ani len mojich ľudí – Kiru, Wenera a Annu, ktorých mám naozaj rád a ktorí majú radi mňa, a ako som si donedávna myslel, ktorí majú radi aj Odetu. Rozhodne však bolo pre nich toto víkendové svadobné šialenstvo tisíckrát dôležitejšie ako Odeta a jej mladé. A práve preto sa teraz pomaly, ale iste stávam takým...“

„... neznesiteľným,“ dokončí moju vetu Bulli. „Ale vieš, Winston, veľmi dobre ti rozumiem. Zažil som aj ja rôzne ublíženia. Ale teraz zrejme všetci vychá- dzajú z toho, že tvoja priateľka sa stiahla niekam do kúta, aby mohla vrhnúť svoje mladé. Tak to robia

takmer všetky mačky. Ani tí tvoji ľudia to nemyslia zle. Nazdávajú sa, že si značne predráždený a že Ode- ta je v poriadku. Dokonca som aj začul, keď Kira čosi v tomto zmysle vravela Lukimu.

„Naozaj?“

Bulli prikývne. „Oni nechápu tvoju paniku, pretože netušia, že Odeta je skutočne v nebezpečenstve.“

„Ale...“ Som z jeho slov celkom vykoľajený. Ved za normálnych okolností sa ja a Kira vieme dorozu- mieť. Okrem toho mi spočiatku aj pomáhala s hľa- daním Odety. Prečo sa zrazu začala domnievať, že prehánam, fantazírujem a zbytočne sa bojím, že Ode- te hrozí nebezpečenstvo?

„Keď sa o tom Kira s kýmsi rozprávala, prešiel popri nich pán Schulze-Naumann. Povedal Kire, že je úplne normálne, ak Odeta vrhne mladé v dákom kúte. Tak to vraj robia všetky mačky. Kire sa vtedy naozaj uľa- vilo a vyhlásila, že odteraz bude dbať o to, aby Odeta mala žiaduci pokoj.“

Tak je to teda? Preto ma zrejme prinútila ísť na svad- bu, najesť sa a akceptovať veci okolo slávnosti. Kira sa ma snažila rozptýliť, aby som sa so svojimi vybičo- vanými nervami nepokúšal zachraňovať Odetu. Kira nebola na mňa zlá a všetko myslela dobre. Zalieva ma blažené teplo. Som rád, že ma Kira nesklamala. Vzä- päť som však myšlienkami opäť pri Odete.

„Tak, a nechceš predsa len vedieť, čo sa to vlastne

stalo vtedy, keď stará mama Gertrúda bola ešte malé dievča?“ snaží sa Bulli dokončiť svoje pôvodné rozprávanie.

Potom sa opäť rozffka a rozprská. „Na gazdovstve to vtedy bolo divoké, strašný chaos. Zvieratá útočili na seba navzájom, požírali sa. A istý lovec tu šialene strieľal na všetko. Zvlášť sa zameral na mačky. Mnohé sa vtedy stali jeho obeťou. Bolo to vskutku zlé. Myši sa sprvoti tešili, že zlý lovec hubí mačky, ale on sa časom zameral i na ne. Jedny aj druhé sa preto rozhodli prejsť mu spojeným úsilím cez rozum a vyhnať ho. Tak vznikla právna inštitúcia *ochrana revíru*, ktorá potom vydržala roky rokúce.“ Bulli sa potreboval zhlboka nadýchnuť a ja som túto pauzu využil na otázku.

„Súvisí s tým dáko tá epizóda, keď chcel lovec zastreliť Paťu a Patachona?“

Bulli sa zamyslí a krúti hlavou na všetky strany. „Vyzerá to do istej miery tak. Ale nič o tom bližšie neviem. Iba to, že mačky prestali rešpektovať ochranu revíru. A myši na to zareagovali protiúderom.“

„A moja úbohá, celkom nevinná Odeta sa stala ich rukojemníčkou,“ kombinujem.

Bulli prikývne. „Žiaľ, vyzerá to tak.“

„A čo teraz?“ pýtam sa poníka. „Máš nejaký nápad, ako zachrániť Odetu spod násilia myší?“

Bulli prikývne. „Áno. Musíš podnietiť mačky, aby sa

myším ospravedlnili za to, že už druhý raz sa bolo treba odvolať na ich dohodu.

„A myslíš, že na základe toho Odetu prepustia?“

Bulli prikývne. „To teraz neodhadujem, tým som si istý.“

Okej, ale ako na to?